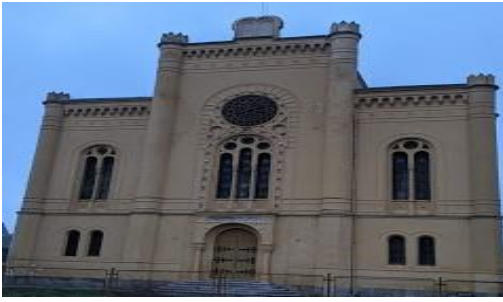

פון דע קראלא הייף

מהנעשה ונשמע ♦ שיחות ואמרי קודש ♦ תמונות
בס"ד, ערש"ק מטות מסעי תשפ"ה ♦ גליון פנימי

ועד פרשת פנחס לא מצינו בתורה שם 'ישוב', ולכן כל זמן שלא נקרא בתורה 'ישוב' נשאר 'יששכר' בשמו המלא, ונקרא בשני שינין. ומפרשת פנחס שכונה בנו 'יוב' בשם 'ישוב', אזי גם 'יששכר' נקרא 'ישכר' בשי"ן אחת.

ג פנחס – י"ט תמוז

מֶרְבִּינֵי שְׁלִיט"א הִגִּיעַ לַפְעִילוֹת רוּחֲנִית בִּישׁוּב "בֵּית הַדָּר" בַּפִּאֲתֵי אֶשְׁקֶלֶן, וְקִיבֵל קֶהֱל לַעֲצָה וּלְבִרְכָּה.

בֵּין מִנְחָה לַמַּעֲרִיב מִסֵּר רַבִּינוּ שִׁיעוּר בַּפְּרֶשֶׁת הַשְּׁבֻעָה בֵּין הַדְּבָרִים אֲמַר מֶר"ש כְּדֹלֶהֶל:

בַּפְּרֶשֶׁתֵינוּ מוֹפִיעָה תְּפִילַת מֶשֶׁה רַבִּינוּ ע"ה בַּפְּסוּק 'יִפְקֹד ה' אֱלֹקֵי הָרוּחוֹת אִישׁ עַל הָעֵדָה'

פִּירֵשׁ בַּעַל הַמִּשְׁנָה שְׂכִיר זִי"ע לָמָּה הוּקְבַעַה תְּפִילַת מֶשֶׁה בְּשִׁבְלֵי מִנְהִיג הַגּוֹן בְּסֹדֶר פִּינְחָס. דִּידוּעַ דְּסֹדֶר פִּינְחָס קוֹרִין תְּמִיד בֵּין הַמִּצְוִים שֶׁהוּא זְמַן אֲבִלוּת חוֹרְבַן בֵּית מִקְדָּשֵׁינוּ, וְגַם נִקְרָא בְּמוֹעֲדִים. עַל כֵּן לְהוֹרוֹת בָּא, דָּאם נִזְכָּה לְמִנְהִיג טוֹב וְהַגּוֹן אֵז יֵהִיו יָמִים טוֹבִים לְיִשְׂרָאֵל, וְיֵשׁ לַעֲשׂוֹת מִמֶּשׁ יו"ט בְּהִקְהִילָה שְׂזָכוּ לְמִנְהִיג טוֹב; וּבְהִפְךָ, שֶׁהִגִּיעַ לָהֶם מִנְהִיג שְׁלֵא יַעֲלֹחַ לְמִלְאכָה זֹז, אֵזִי יֵשׁ לַעֲשׂוֹת לְהוֹ תִּשְׁעָה בָּאב חֹדֶשׁ, שִׁישׁ לָהֶם חוֹרְבַן חֹדֶשׁ, שֶׁהִקְהִילָה נִחְרַבַת וְנִהְרַסַת עַל יָדוֹ.

אוּ י"ל, דִּידוּעַ מֶרְשִׁי פֶּרֶשֶׁת שׁוּפְטִים [דְּבָרִים טז, כ] שְׁמִנְהִיגִים כְּשֶׁרִים מְשִׁיבִין יִשְׂרָאֵל לְאֲדַמְתָּם, וְא"כ כְּשִׁיזְכוּ לְמִנְהִיג כְּשֶׁר אֵזִי יוֹפֶסֶק הָאֲבִילוֹת שֶׁל הַחוֹרְבַן וְיִפְסְקוּ הַיָּמִים דְּבֵין הַמִּצְוִים; אֲבָל כְּשֶׁח"ו לֹא נִזְכָּה לְמִנְהִיג כְּשֶׁר - אֲדַרְבָּא עוֹד יִתְאַרֵךְ הַגְּלוּת ח"ו. וְעַל כֵּן שְׁפִיר מְקוֹם תְּפִילַת מֶשֶׁה רַבִּינוּ בְּשִׁבְלֵי מִנְהִיג טוֹב וְכִשֶּׁר הוּא דוּקָא בַּפְּרֶשֶׁת פִּינְחָס. וְאַתָּה שְׁפִיר.

אַחַר מַעֲרִיב שַׁח מֶרְבִּינֵי שְׁלִיט"א:

הָאֲהָבָה הָעֲצוּמָה שֶׁהִיתָה לְרַבֵּי חַיִּים קִרְיַיזוּוֹרְט זצ"ל אֲצֵל גְּדוּלֵי הַתּוֹרָה הִיתָה לְשֵׁם וּלְתַפְאֶרֶת. פַּעַם שַׁבַּת הַגֵּר"ח בִּנְיָ

ב פנחס – י"ח תמוז

אַחַר תְּפִילַת שַׁחֲרִית שַׁח מֶרְבִּינֵי שְׁלִיט"א כְּדֹלֶהֶל: הַיּוֹם חַל יוֹמָא דְּהִילּוּלָא שֶׁל גַּב"ד נֶאֱרָא [הִגָּה] צ' רַבֵּי חַיִּים מֵאִיר יַחֲיָאל זצ"ל שְׁנַלְב"ע י"ח בְּתַמוּז תשס"ז

מִסוּפֵּר שְׁנוּכָה פַּעַם בְּאֶחָד מִנְכְּדֵי שְׁפָנָה לִנְחֹא אַחֵר סְעוּדַת עֵתִיקָא־קִדִּישָׁא אֲמַר לוֹ בְּמַתֵּק פִּי: "כִּד הוֹינָא טִלְיָא, בְּהִיּוֹתִי צַעִיר לְיָמִים, לֹא אִירַע כְּזֹאת שְׂאֲשִׁים תְּנוּמָה לַעֲפַעֲפִי בְּצַהֲרֵי יוֹם הַשַּׁבָּת. וּבִימֹת הַקִּיץ בְּאִירוּפָּה הָיוּ אֵלּוּ שֶׁבַע אוֹ שְׁמוֹנָה שָׁעוֹת..."

הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הִיתָה הַצִּיר הַמִּרְכְּזִי סְבִיבוּ חָגוּ כָּל יָמֵי חַיָּיו. בְּהַתְּהַלְכוֹ תִּנְחֹנוּ וּבְהִקִּיצוֹ תִּשְׁיַחֲנוּ. מִמֶּנָּה שָׂאֵב אֶתְחִיּוֹתוֹ וּמִמֶּנָּה יִנָּק אֶת מִזְנוֹ. ה'מִנְחַת חֵינוּךְ' הִיא מִשּׁוֹשׁ חַיָּיו וְה'קִצּוֹת הַחוּשׁ' אֲמוֹן שֶׁשְׁוֹעִיו. הִרִי לֹא בִּנְקֵל זֹכִים לְשִׁלִּיטָה כֹּה מְקִיפָה בְּכָל מַכְמֵי הַתּוֹרָה...

מַעוֹלָם לֹא יֵשֵׁב בַּעַת הַתְּפִילָה וְהִיא עוֹמֵד מִרִּישָׁא וְעַד גְּמִירָא וְכִד דְּכִירְנָא בִּילְדוּתִי בְּאִתִּי כְּמָה פַּעֲמִים לְרֹאוֹת מִקְרֹב זֶקֶן בֶּן 90 עוֹמֵד וְלֹא יוֹשֵׁב אֲפִילוֹ רִגְעַ אֶחָד זֹכָה שְׁעֵמֵד עַל רַגְלָיו כִּמְעַט עַד יוֹמוֹ הָאַחֲרוֹן.

נִתְקִיִּימָה בּוֹ בְּמִלּוּאָה נְבוֹאָתוֹ שֶׁל מֶרְבִּינֵי מֵהֶרֶ"ד מִבְּעֶלְזָא זִי"ע, כֹּאשֶׁר הִיא רַבִּינוּ כָּבֵר שִׁית וְאֲמוֹ הַצְדֻקְנִית שְׁטַחָה בְּפִנֵּי הָרָה"ק אֶת דְּאִגְתָּהּ כִּי הָעֵלֶם עֵדִיין אִינוֹ קוֹלֵט אֶת דְּבָרֵי הַמִּלְמַד כָּל צָרְכָּם, וְיוֹשֵׁט הַמֵּהֶרֶ"ד יָדוֹ בְּכַעֲיִן תְּנוּעַת בִּיטוּל וַיֹּאמֶר: "עַר וּעֹטֵט נֶאֱךָ זִיין אֶ גְּרוֹיֶסֶע תְּלִמִּיד חֹכֵם"

מֶרְבִּינֵי שְׁלִיט"א הִגִּיעַ לַפְעִילוֹת רוּחֲנִית בִּישׁוּב "גֶּן יִבְנָה" וְקִיבֵל קֶהֱל לַעֲצָה וּלְבִרְכָּה.

בֵּין מִנְחָה לַמַּעֲרִיב מִסֵּר רַבִּינוּ שִׁיעוּר בַּפְּרֶשֶׁת הַשְּׁבֻעָה בֵּין הַדְּבָרִים אֲמַר מֶר"ש כְּדֹלֶהֶל:

קוֹרִין אֲנוּ בַּפְּרֶשֶׁה: בְּנֵי יִשְׁשָׁכָר לְמִשְׁפַּחְתָּם... לְיִשׁוּב מִשְׁפַּחַת הַיִּשְׁבִּי... (בְּמִדְבָּר כו, כג-כד).

בְּסֹפֶר קֶרְבֵּן הָעֵנִי כָּתַב בְּשֵׁם רַבִּי צְבִי הִירֵשׁ אֵיִיכְנֶשֶׁטִּין זצ"ל מִזִּידִּיטְשׁוֹב, שֶׁאֲמַר שְׁעַד פֶּרֶשֶׁת פִּנְחָס צָרִיךְ הַקּוֹרָא לְקֹרֵא 'יִשְׁשָׁכָר' בְּשֵׁנֵי שִׁינֵּי, וּמִפְּרֶשֶׁת פִּנְחָס וְהִלָּא 'יִשְׁכָּר' בְּשִׁי"ן אַחַת. וְאֲמַר זָכַר לְדַבְּרִי: 'סָכָר פִּי דוֹבְרִי שְׁקָר' (תְּהִלִּים סג, יב) - שֶׁהָאֲמֹר 'יִשְׁכָּר' עַד פֶּרֶשֶׁת 'פִּנְחָס' הִרִי הוּא בְּכָלל 'דוֹבְרֵי שְׁקָר'.

טַעַם הַדְּבָר כָּתַב שֵׁם בְּסֹפֶר קֶרְבֵּן הָעֵנִי עַל פִּי מַה שֶׁאֲמַר בְּמִדְרַשׁ שְׁכֵשְׁקָרָא יִשְׁשָׁכָר לְבִנּוּ יוֹב [כְּכַתּוּב] (בְּרַאשִׁית מו, יג): "וְגַבְנֵי יִשְׁשָׁכָר תּוֹלַע וְפָנָה יוֹיֵב וְשִׁמְרֹן" לֹא הוֹטֵב בְּשֵׁם בְּעִינֵי יַעֲקֹב, וְנָתַן לוֹ יִשְׁשָׁכָר שִׁין אַחַת מִשְׁמוֹ, וְכֹנֶה מַעֲתָה 'יִשׁוּב'. [וְהַחִיד] אֲבָל בְּמִדְבָּר קְדָמוֹת כָּתַב שְׁבִימִים הַקְּדָמוֹנִים הִיא אֲלִיל שְׁמוֹ יוֹב, וּבִנּוּ בָּא בְּקוֹבֵלְנָא לֹאֲבִיו שְׁכִינָה אֶת שְׁמוֹ בְּשֵׁם עֲבוּדָה זָרָה].

אחר מנחה עברו האורחים להתברך בברכת שלום עליכם.
בין קבלת שבת למעריב נשא מרן רבינו שליט"א דברים
בעניני הפרשה, בין הדברים אמר כדלהלן:

כ'הונת ע'ולם ר"ת גמ' צ'דיק מרמז שהקב"ה הבטיח לו, שאל
יפול ממדרגתו וישאר צדיק לעולם, כמאמר "צדקתו עומדת
לעד"

אחר מעריב עברו לפני מר"ש לברך ולהתברך בברכת גוט
שבת, והודו על הדברים הנפלאים.

~ שוה"ט ליל שב"ק ~

מרן רבינו שליט"א ערך שוה"ט מיד אחר התפילה בביתו
נאוה קודש.

במציגת והגבהת הכוס לקידוש כיבד מר"ש את בנו שמעון
ה"ו

אחר ה'והך' החל מר"ש בניגון "מנוחה ושמחה" בלחן יו"ט.
אחריה כיבד מר"ש את בנו לומר דברי תורה.
בין דברי התורה אמר בנו שמעון כדלהלן:

**פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני
ישראל.**

פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן ר"ת במס"ק 16 הוא יושענו
ויגאלינו שנית ר"ת במס"ק עם הכולל 16
כלול בזה משיח ואלוהו שזהו פנחס. כמאמר אליוהו הנביא
אלוהו התשבי יבוא ויגאלינו משיח בן דוד.

ולמה זכה לכל זאת כי השיב את חמתי מעל בני ישראל.
וכידוע הדבר שכל המציל נפש אחת מישראל כאילו קיים
עולם מלא.

והפליא מר"ש את הדברים הללו.

אחר הזמירות כנהוג החל מרן רבינו שליט"א את הניגונים
שהלחין על המילים "רחם בחסדך..." "צמאה נפשי
לאלוקים..." חזן וקהל. אחר מכן הורה לשיר שוב יחדיו את
הקטע של "זכור אהבת קדומים..." וכן את הניגון המהיר
שהתאים על המילים "לבי ובשרי ירננו לא-ל חי"
לפני התורה שר רבינו שליט"א את הניגון לכבוד שב"ק...
(שהתאים מר"ש על הלחן של למקדש פיסטבורג)

מרן רבינו שליט"א זימן על הכוס וכיבד את בנו אביגדור
בהגבהת הכוס.

לאח"מ קמו לריקוד שמחה וכן בניגון החדש שהלחין מר"ש
על המילים "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון".

~ פירות טיש ~

מרן רבינו שליט"א ערך פירות טיש עוד כשעה ארוכה בשירה
ותשבחות לא-ל חי.

~ צפרא דשבתא ~

מרן רבינו שליט"א עבר לפני התיבה בלהבת אש קודש,
לתפילות שחרית - ברכת החודש - מוסף ואנעים זמירות.

מר"ש אמר א-ל אדון פסוק בפסוק, ושר "במקומך"
מר"ש עלה עליית שיש, שרכש עבורו האורח הרה"ג רבי
מרדכי מנדלזון שליט"א מב"ב.

יורק והתכבד למסור שיעור בגמרא באחד בתי המדרש
המקומיים. השמועה התפשטה במהירות, ובתוך פרק זמן
קצר הגיעה לכל תושבי השכונה. בשעה היעודה התמלא בית
המדרש מפה אל פה. מאות אנשים מהסביבה הקרובה נהרו
לבית המדרש, לרבות קהל גדול ונכבד אשר כתת את רגליו
במשך כשעה עד שעתיים בחום הקיצי הלוהט, הכל כדי
לשמוע את דבריו המאלפים שיצאו מפה מפיך מרגליות.

באמצע דבריו נענה הגר"ח ואמר: "הנני עומד לגלות לכם סוד
- סגולה בדוקה ומנוסה להתמדה בתורתנו הקדושה אשר
היה שווה בשבילה כל מאמץ של שעות הליכה להגיע עד
הלום". וכך ריתק את הקהל, הדגיש וחזר והדגיש כי הטיבה
עליו על הסגולה שהוא עומד לגלות להם. כולם חיכו למוצא
פיו, ישבו דוממים מוקסמים נרגשים ודרכים... עד שהכריז:
"הסגולה הגדולה ביותר לזכות להתמדה היא להתיישב
וללמוד".

ד פנחס - כ' תמוז

מרן רבינו שליט"א מסר אחה"צ שיעור ב'חק לישראל' מתובל
בדברי תורה בפרפראות וסיפורי צדיקים, בבית המדרש
החיד"א באשדוד.

מרן רבינו שליט"א הגיע לפעילות רוחנית בשוב "גדרה"
וקיבל קהל לעצה ולברכה.

אחר תפילת מעריב ערך מרן רבינו שליט"א סעודת הילולא
לרגל הרה"ק אברהם מתתיהו משטפנשט זי"ע

ה פנחס - כא תמוז

לפני התפילות הדליק מרן רבינו שליט"א נרות ונתן צדקה
לע"נ רבינו הרה"ק אברהם מתתיהו בהרה"ק מנחם נחום
משטפנשט זי"ע

בתפילת שחרית התכבד מר"ש בפתיחת הארון ועלה עלית
ראשון במקום כהן.

וכיבד את הרה"ר אהרן דייטש בשני ואת הרה"ר שלמה קליין
בשלישי. ואת הבה"ח אשר פרנקל בגלילה
אחר התפילה ערך מר"ש מעמד לחיים לרגל ההילולא קדישא

לפנות ערב הגיע מרן רבינו שליט"א לפעילות רוחנית וקבלת
קהל בגבעתיים אחריה פקד את ציונו הק' של הרה"ק
משטפנשט זי"ע בבית העלמין "נחלת יצחק" והעיתיר לישועת
הכלל והפרט..

יום ו' - פנחס - כב תמוז

אחר תפילת שחרית ערך מרן רבינו שליט"א מעמד לחיים
לרגל הילולת הרה"ק שלמה מקארלין זי"ע

אחר הטבילה במקוה לכבוד שבת, למד רבינו שליט"א שנים
מקרא ואחד תרגום. אחר מכן אמר שיר השירים.

שב"ק פנחס - כג תמוז

מרן רבינו שליט"א עבר לפני התיבה לתפילת מנחה ערב
שבת.

מר"ש ערך מי שבירך לחולי עמך בית ישראל וכן לחטופים שישבו בריאים לביתם.

~ עתיקין קדישין ~

סעודת צפרא דשבתא ערך מרן רבינו שליט"א בביתו נאווה קודש. במילוי והגבהת הכוס לקידוש כיבד מר"ש את בנו אביגדור הי"ו ושרו המזמורים כנהוג.

כן זימרו ממקומך מלכינו תופיע, אל תירא, שמע ישראל, הן גאלתי.

לפני ברכת המזון למד מרן רבינו שליט"א בקול מתוך הספר "נועם אלימלך" והסביר בטו"ט כמנהג רבוה"ק זי"ע והוסיף נופך מדיליה.

מר"ש כיבד את בנו שמעון בניגון "השמים מספרים".

אחר ברכת המזון קם מר"ש לריקוד של מצוה.

~ פרקי אבות ~

מרן רבינו שליט"א מסר שיעור בפרקי אבות בין הדברים אמר מר"ש כדלהלן:

דבר נפלא כתב בספר שו"ת ר' שאול משה (זילברמן אב"ד וויערשוב) (כג תמוז) בהקדמתו וזה לשונו:

פעם אחת הייתי אצל השפת אמת זי"ע, ושאל אותי אם אני לומד משניות. והשבתי לו שקשה לי ללמוד משניות. ענה לי אדמו"ר זצ"ל: הוידע אתה שכל הגדלות של הבית יוסף זצ"ל, היה מזה שלמד הרבה משניות. ואני חשבתי שכונתו של האדמו"ר הוא שעל ידי זה זכה שילמד עמו המגיד כידוע, הוסיף השפת אמת ואמר: כוונתי לגדלות בנגלה.

כן סיפר מר"ש:

בשנות המלחמה הקשות שלט בעיר שנחאי שביפן, מושל בשם "גויה", איש אכזר ורע לב שלא הסתיר את כוונותיו "לטפל" ביהודים. ברור היה שהוא מחפש עילה כלשהי כדי לפגוע בראש ישיבת מיר שקנתה לה שביתה בעיר, מרן הגאון רבי חיים שמואלביץ, וכן בתלמידי הישיבה.

בכל פעם כשהיה מוזמן רבי חיים לחקירה אצל גויה, הוא היה אומר וידי ונושא תפילה בלב לבורא עולם שישמור אותו לבל יכשל בלשונו. באחד הלילות פשטה הבולשת על ביתו של רבי חיים בשעת ליל מאוחרת כשהרבנית ובני הבית כבר ישנו. הם תפסו שם את החברותא שהיה ללא אישור, שהרי היה שייך לרובע אחר. הרב והתלמיד נעצרו מיד. העילה למעצר לא היתה כל כך נוראה, ואולם היה ברור שהיפנים יחפשו אחר כך בביתו, שם ימצאו דולרים – וזו סכנת חיים מידית.

כל העצורים רעדו מפחד, בכל רגע יכלו אנשי הבולשת להגיע אל הבית ולמצוא את הכסף האסור. ואולם רבי חיים נראה כמי שהדבר אינו נוגע לו כלל. במשך כל הלילה הוא התעלם מהמוני הפושעים והשיכורים שגדשו את התא, נעמד ליד הסורג שפונה למסדרון וחזר כל הלילה על סוגיה במסכת שבת. בסופו של דבר נעשה נס – בחור אחר ששוחרר הצליח להעביר את הידיעה לרבנית בעקיפין, והיא הטמינה את הדולרים מחוץ לבית. זמן קצר לאחר מכן הגיעו אנשי הבולשת וערכו חיפוש, אך לא מצאו דבר.

באחת הפעמים כשנדמה היה שיש ליפנים מסמכים מרשיעים, נשא רבי חיים תפילה: "רבונו של עולם, לא נולדתי מנהל ואיני רוצה למות כמנהל..." רבי חיים יצא גם מהחקירה הזו בשלום.

רבי חיים עצמו סיפר בחתונת אחת מבנותיו איך נקרא אל הקומה השלישית במשטרה היפנית – משם, כך ידעו כולם, לא חוזרים. רבי חיים נשא תפילה בליבו: "רבונו של עולם, אם אתה בוחר בי לקרבן אני הולך בשמחה, אבל אם אחזור משם חי, אני מבקש ממך שלושה דברים. הדבר הראשון – שכאשר אזכה לצאת מהגהינום פה תפטור אותי מהעול הכספי. עוד דבר אני מבקש רבש"ע – שאזכה להשיא את בנותי לתלמידי חכמים. ודבר שלישי – שאזכה לגדל בנים לתלמידי חכמים".

"מה שקרה שם למעלה אינני יכול לספר, אבל חזרתי משם חי. שתי תפילות התקיימו – נפטרת מהעול הכספי ואני משיא כעת את ביתי לתלמיד חכם. גם התפילה השלישית עוד תתקיים בעזרת ה'."

~ אבות ובנים ~

מרן רבינו שליט"א למד עם בניו, במסגרת אבות ובנים במהלכה אף נשא דברי ברכה וחזיק לילדי החמד.

~ רעואו דרעוין ~

מרן רבינו שליט"א ערך "סעודה שלישית" בהיכל "רעואו דרעוין" דקהילתנו הק' (ע"י ביהמ"ד אהבת ציון) רח' מכקישוילי 17 בברובע ו' אשדוד.

אחר הזמירות כנהוג פתח מר"ש בדברי תורה ובעניי דיומא בין הדברים אמר כדלהלן:

....רבי יהודה אומר אילו היה רוצה משה לחיות כמה שנים היה חי, שאמר לו הקב"ה נקם ואחר תאסף תלה הכתוב מיתתו במדין. אלא להודיעך שבחו של משה. אמר: בשביל שאחיה יעכב נקמת ישראל? מיד "וידבר משה אל העם לאמר החלצו מאתכם אנשים לצבא."

ישנו סיפור מבעל ה'שאגת אריה', סיפור אמיתי שהרב מבריסק סיפרו כמה פעמים: אשה זקנה נקשה על דלתו של רבי חיים מוואלזין ובפיה סיפור ובקשה בצידו: "לפני כחמישים שנה התגוררתי בכפר ליד וואלזין. באותם ימים ה'שאגת אריה' עבר ממקום למקום (היה זה בימי גלותו) והוא התאכסן בכפר שלנו במשך כחודש – חודשיים.

ה'שאגת אריה' הקפיד שלא לאכול 'חדש' גם בחוץ לארץ. ולי (לאלמנה) היה קמח מהישן ונרתמתי לסייע ביד תלמיד חכם, ולכבוד שבת, בקביעות, הייתי אופה לו שלוש חלות. כאשר עזב את הכפר, בירך אותי – כי אזכה לעשירות ואזכה מכספי לבנות שלושה בתי כנסיות (כנגד ג' חלות) שנים בגולה ואחד בארץ הקדש."

"ברוך ה'" – המשיכה האשה לספר – "בעשירותי, בניתי בית כנסת אחד בוילנא ואחד בעיירה אחרת, (הרב מבריסק אמר כי התפלל באותו בית כנסת) והנה עתה קפצה עלי זקנה, יש לי את הסכום המלא – ממון רב, לקיים את המשך הבטחתו – לבנות בית כנסת בירושלים עיה"ק. אך כיון שאין מכרים בירושלים באתי לשאול אולי לראש הישיבה יש קשרים בירושלים – ואפקיד את הכסף בידו – והוא כבר יעביר אותי לתעודתו."

התפלא רבי חיים: "לכי הביתה, מה דוחק אותך, אם ה'שאגת אריה' בירך אותך, הרי לא תעזבי את העולם עד שתבני שלושה בתי כנסיות, יש לך ביטוח, מה בוער לך...!!" ביטוח מה'שאגת אריה'. למשה רבינו היה ביטוח חיים מהקב"ה! – מלחמת מדין. כי הכל יודעים את דברי חז"ל, אילו משה רבינו ע"ה היה מעוניין לחיות עוד כמה שנים היתה לו יכולת, כי היה בידו משכון "נקום נקמת בני ישראל ואחר תאסף אל עמך" – אינך מת עד שתנקום במדין. לא היה לו

"אולי קרה הדבר בגלל עני שפגעת בו, אולי הוא תלמיד חכם בן תורה, וחז"ל הקדושים אמרו, שהקדוש ברוך הוא תובע את כבודם של תלמידי החכמים!". נכנסו הדברים בליבו, אך חשב בדעתו: מי יודע מיהו אותו יהודי, היכן אמצאנו? החל להתעניין, חקר ודרש, ואיש לא הכירו, עד שהגיע לאותו אדם שפגשו בדרכו, וסיפר היכן מתאכסן. מיד פנו כמה מן המזומנים אל האכסניה, בהולכים עימם את בעל השמחה העיוור.

התנפלו הקרואים לרגלי רבי אברהם וביקשו למחול לבעל השמחה אשר פגע בו. אמר רבי אברהם: "לא על כבודי הקפדתי. אלא על התופעה הפסולה, ששופטים ומתייחסים לבני אדם על פי מלבושיהם. דע לך, כי מאור עיניך לא יושב לך, אם לא תקבל על עצמך שמהיום והלאה תכבד כל אדם, עני כעשיר, פשוט כמכובד!". קיבל העשיר על עצמו לבל יבז לכל אדם – וראיתו שבה אליו מאותו יום, התפרסם שמו של רבי אברהם בן מוסא זצ"ל בכל רחבי תוניסיה לצדיק וקדוש.

אח"מ זימן מרן רבינו שליט"א ברכת המזון על הכוס.
~ מלוה מלכה ~

כשעה אחר הבדלה ערך מרן רבינו שליט"א מלוה מלכה במהלכה הזכיר מרן רבינו שליט"א את הילולת הצדיקים של השבוע הקרוב.

א מטו"מ - כד תמוז

מרן רבינו שליט"א הגיע לפעילות רוחנית ביבנה, וקיבל קהל לעצה ולברכה.

קהילת קדישא קראלי

עיה"ת אשדוד ת"ו

<<<<<<>>>>>>

בס"ד

סידורו של שבת קודש

מסות מסעי - חזק - ר"ח
בצל מן רבינו עט"ר שליט"א

<<<<<<>>>>>>

קבלת שבת: בזמן

שחרית: בשעה 10.30

אבות ובנים: בשעה 17.30

מנחה: בשעה 18.45

סעודה שלישית: בשעה 19.10

מעריב: בזמן ר"ת

הצא"ט

קול קראלי

עדכונים ♦ שיחות ודרשות ♦ סיפורים ♦ ניגונים

074-7962278 אידיש

03-7236730 עברית

שמעו ותחי נפשכם

ציווי ללכת מיד ולהלחם במדין, והיה ביכולתו לדחות את הנקמה.

עם כל זאת, החליט משה רבינו ע"ה: וכי אתחשב בחיים שלי בשעה זו שנפלה בחלקי מצוה להלחם בהללו שהחטאו את ישראל בפריצות?! באותו יום הוא כבר ערך גיוס – לנקום בחטא הפריצות "גדול המחטאו יותר מן ההורגו!"

אחר הזמר "דרור יקרא" סיפר מר"ש כדלהלן:

רוסיה הלבנה, העמוסה שלגים וקור מקפיא, הקשתה תמיד על הנוסעים, אך הפעם – הדרך הפכה לקטלנית ממש. הרה"ק רבי יוסף אלטר מראדוביץ, בנו של הרה"ק בעל תורת חיים מקוסוב זי"ע, נסע לקבר חמיו הקדוש, ויחד עם שמשו, נתקע בסופה פראית, שלג שוטף וסכנת קפיאה מוחשית.

לאחר מסע של יאוש ושל ציפיה, פגשו שני יהודים מן המקום, שהזהירו: "יש כאן פונדקאי – אך קשה לבבו. הוא כמעט ואינו מארח זרים". התקווה דחפה אותם לנסות. כשהגיעו, שאל הפונדקאי: "מהיכן אתם?", ורבי יוסף, שידע את הלך הרוח, ניסה להתחמק. אך משאמר שהוא מקוסוב – אורו פני בעל הבית: "אתה בנו של רבי חיים?! היכנס, בני, היכנס – ואספר לך כיצד אביך מל את בני!"

וכך גולל באוזניו סיפור מופלא: כיצד באו אליו אביך וגיסו כ"סוחרי שעווה", וגילו כי בנו התינוק לא נימול. מששמעו שהיו מיתות במשפחה, נרתעו ההורים, אך רבי חיים התחייב בעצמו שהכול יעבור בשלום – ומלו את הילד בלא שהות. כעבור רגעים ספורים זרמו עשרות יהודים לבית, הסעודה התארגנה מאליה – ואביך הכריז: "לא רק סעודת ראש חודש – אלא גם סעודת ברית!"

מאז לא שכח בעל הפונדק את היום ההוא. וכשסיים לספר – הוסיף ברגש: "הלילה נגלה אליי אביך בחלום, ואמר: 'בני עובר פה – קבל אותו'. עכשיו אני יודע שאכן – אתה הוא." ואז הוביל את רבי יוסף לבית מאחור, שם ישב בנו – זה שנימול אז – ושקע בלימודו, קולו מהדהד בבית. "זהו בני שנימול בידו של אביך הקדוש. עתה, ברכוהו גם אתם!"

אחר דרור יקרא שח מר"ש מהילולת הצדיקים בשבוע הבעל"ט

כן סיפר כדלהלן:

מסופר על הגאון רבי אברהם בן מוסא זצ"ל, התגורר בעיר סאלי שבמרוקו הספרדית, ובערוב ימיו, לפני כמאתיים וחמישים שנה, החליט לעקור לתוניס הבירה.

ביום הראשון לבואו שכר חדר דל באכסניה, ויצא לרחובה של עיר. עובר אורח יהודי סיפר לו, שהערב תערך חתונה מפוארת, ובה יוכל הרב האורח לפגוש בכל רבני העיר ונכבדיה. הודה רבי אברהם לאיש, ושאל לכתובת העשיר בעל השמחה. משהגיע לשם, מצא את השולחנות ערוכים וממתנים לבאים. מתוך שהיה עייף ויגע מטורח הדרך, ישב ליד אחד השולחנות.

בינתיים הגיעו המזומנים וישבו לסעוד, ורבי אברהם בלט ביניהם בבגדיו המאובקים ופניו היגעות. פנה אליו בעל השמחה וביקשו שישב בשולחן העניים שהוצב בצד. חלשה דעתו של רבי אברהם, והוא קם באכזבה ושב לאכסנייתו.

בינתיים נכנס העשיר למטבח לצוות על מאכלי הקרואים, והנה חשך עליו עולמו, הוא לא ראה מאומה. בתחילה חשב שנתקף בסחרחורת קלה. ישב לנוח קמעא, אבל עיוורונו נמשך. אביו לו ואביו לפגשו, יד ה' פגעה בו לבלי חתונת בתו, מחמד עינו. ניגש אליו מחותנו ואמר לו: